KGL. MAGYAR ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

BUDAPEST, 1944. JÚLIUS 26. — IV. ÉVFOLYAM 30. SZÁM

ÁRA: 40 FILLÉR

LÉGI TÁMADÁS PILLANATÁBAN A CAENI CSATATÉREN

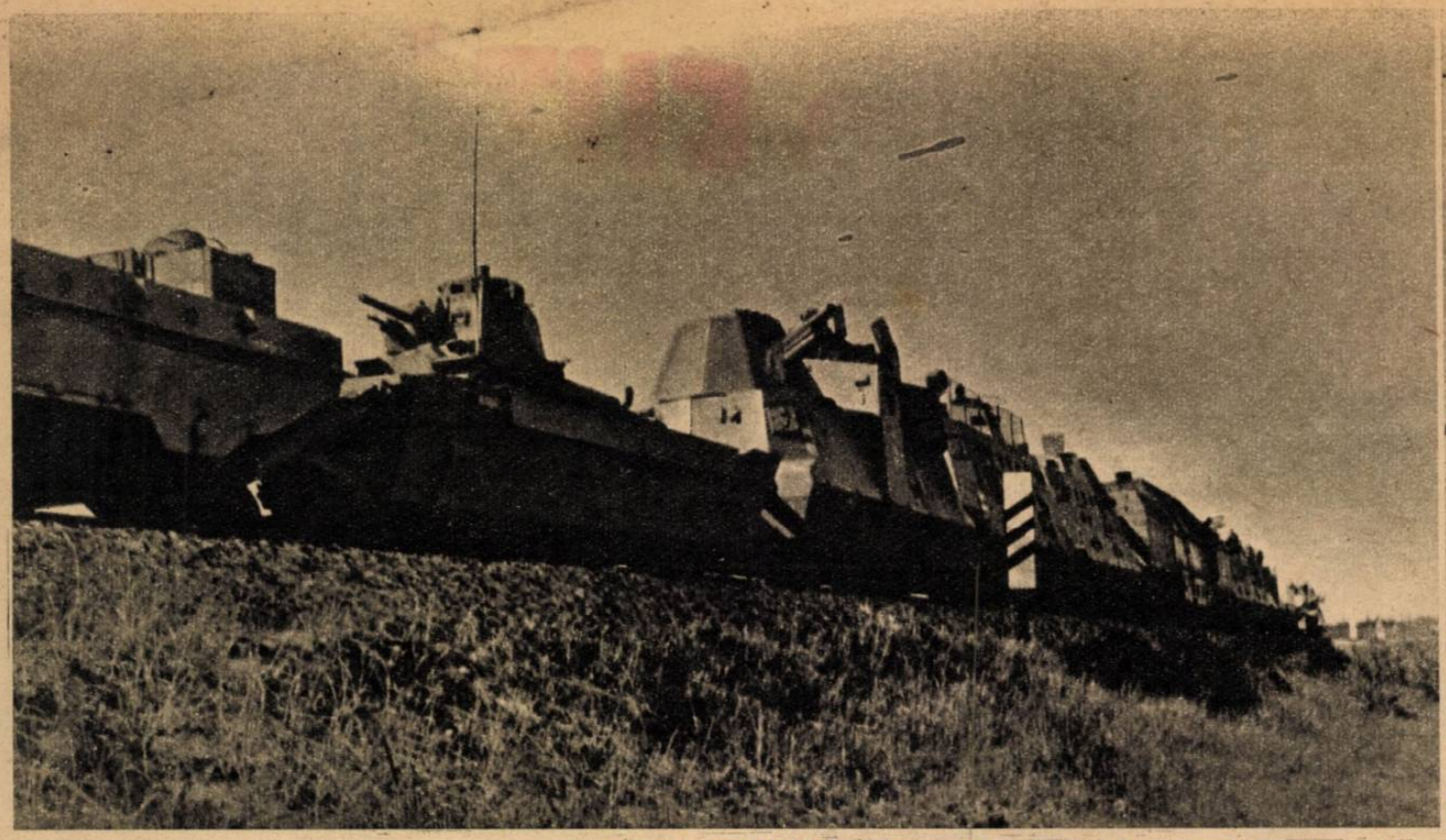

1. VÉGTELEN ACÉLKÍGYÓKÉNT nyujtózik el a kanyargó sineken az indulásra kész páncélvonat. A forgatható tornyokban tüzkészültségben vannak az ágyúk: könnyü lövegek és tarackok teszik a szerelvényt mozgó várrá. A legénységet vastag acéllemezek védik az ellenséges találatokkal szemben... A feladat: biztositani a pályát a csapat és hadianyagszállitó szerelvények előtt s leküzdeni a vörösöket, akik már veszélyeztetik a vasútvonalat... A mozdony állandóan a legnagyobb gőz alatt áll!

2. A SZABAD PÁLYARÓL ÉRKEZIK A SEGÉLYKÉRÉS, — a pályaudvart megrohanták és elfoglalták a bolsevisták, már csak az épségben maradt telefonvonalra lehet rákapcsolni a készüléket. Az állomásfőnök nyugodtan adja meg a felvilágositásokat a rajtaütő vörösökről, s tudja, hogy néhány perc mulva már indul a hatékony segitség. Addig a pályamenti bokros terepen csatlakozik az állomásőrséghez, amely kemény harcban áll az ellenséggel

MOZGÓ ACÉLVÁR

(A MAGYAR FUTÁR PÁRATLANUL ÉRDEKES KÉPRIPORTJA

6. LÖVÉS CSATTAN, a páncélkocsikban harcra készülődő bajtársak nem is hallják a kerekek zörejétől, — aztán csikorognak a fékek: megáll a vonat... Az éber mozdonyvezető géppisztolya idejében tette ártalmatlanná a partizánt, aki éppen egy akna elhelyezésén fáradozott a sin mellett...

7. A KEZDETLEGES POKOLGÉP robbanóanyaga elegendő lett volna a sinek tartós megrongálásához, ha a páncélvonatnak nem is árt... A partizán maga készitette az „aknát", egyszerű fadobozból, amelybe zsineggel kötözte be az ekrazitot. A gyujtás elektromos, érintkezésre robbant volna a pokolgép, ha a mozdony kereke ráfut itt a sinre... Az aknát óvatosan eltávolitják s a páncélvonat folytatja útját!

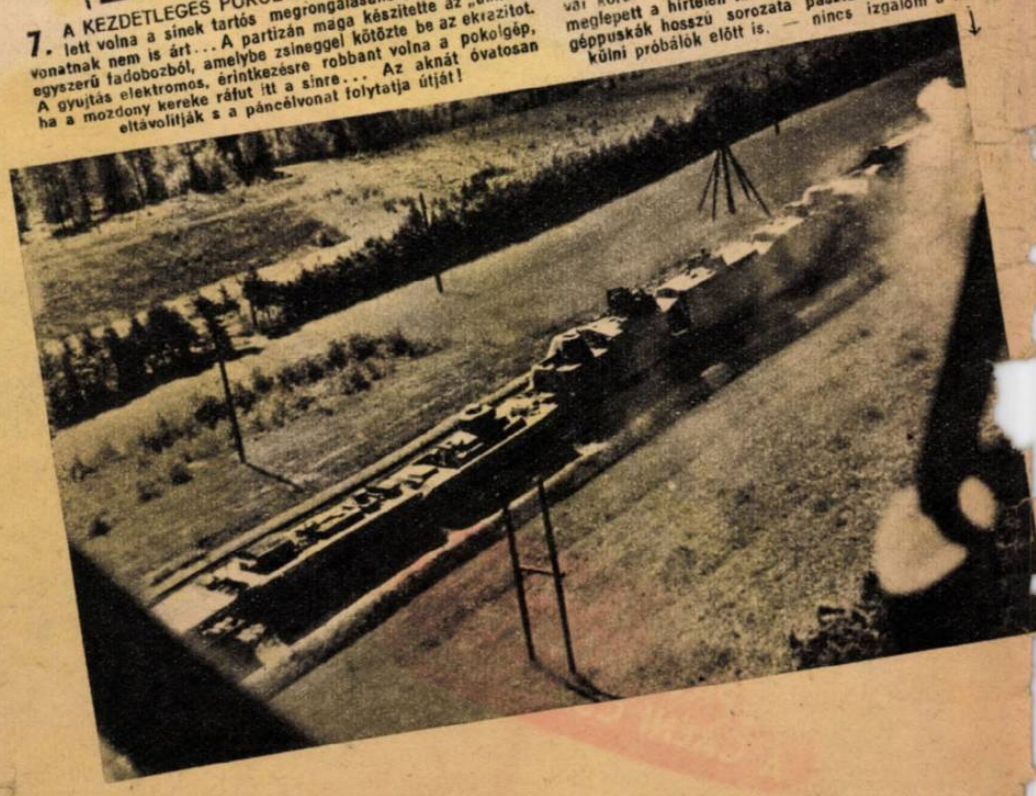

8. EGYSZERRE DÖRDÜLNEK MEG a tarackok és az ágyúk, füst és lánglelhőbe borul a páncélvonat, a tornyok körül: — hullnak a gránátok a bolsevistákra, akiket meglepett a hirtelen támadás... Az acél mellvédek mögül géppuskák hosszu sorozata pásztázza a terepet a menekülni próbálók előtt is. — nincs izgalom a harcban!

3. A SZABADSÁGOS VONAT UTASAI megszakítják vonulásukat hazafelé... A kényelmes gyorsvonati vagonokból mindenki átszáll a páncél-szerelvényre, — a bolsevisták majdnem ezrednyi erővel rohanták meg a fontos állomást, amelynek elvesztése, vagy hosszú ideig való kikapcsolása súlyos következményekkel járna az első vonalban harcoló bajtársakra. Néhány óra késést jelent csak a vállalkozás. — minden katona vidám szívvel veszi tudomásul a parancsot...

4. FÜRKÉSZŐ TEKINTETTEL KÉMLELI a sínek minden méterét a mozdonyvezető... Az aknákat, rombolásokat neki kell észrevennie és a partizánok is órá vadásznak elsősorban. Kezében géppisztoly, arca nyugodt. Nem először vesz részt ilyen vállalkozásban, s már régen ismeri a bolsevista bandák minden fogását

5. A VONATPARANCSNOK állandó rádióösszeköttetésben áll a páncélos szerelvény támaszpontjával. Minden fontosabb mozzanatról jelentést tesz, s útközben már támadás érné a vasutat, a magasabb parancsnokság pillanatok alatt értesül az ellenség előnyomulási irányáról, erejéről. A sínekenn gördülő vár nagy szolgálatokat tesz a legmodernebb hadvezetésnek is

A KELETI CSATÁBAN

A PÁNCÉLVONATOK BEVETÉSÉRŐL)

↑**10.** BEKERÍTŐ AKCIÓ KEZDŐDIK, — a gránátosok a legnagyobb gyorsasággal lendülnek előre a gépek mellett, hogy az állomástól kelet felé visszavonuló vörösöket megakadályozzák szándékuk keresztülvitelében. A tőltés védelme alatt, észrevétlenül nyomulnak előre a vakmerő gyalogosok

11. A KÖNNYŰ HARCKOCSI legörül a vagonból s hernyótalpain megindul az állomásépület felé, fedezetet nyujtani a gránátosoknak. Így növekszik meg a páncélvonat cselekvési sugara a tudja nehéz tűzerejét kihelyezni is, ha szükség van rá, kilométerekkel előre A küzdelem végső eredménye nem vitás: — a fontos pályaudvar rövid idő mulva szi-
↓lárdan német kézen van ismét...

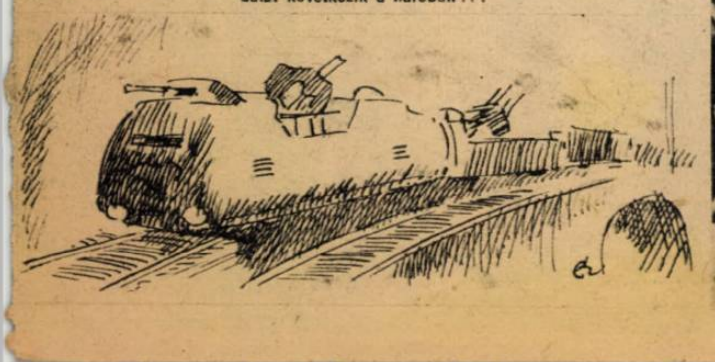

9. AZ ÁLCÁZOTT KOCSIK MELLETT, a vonat tűzfedezetével nyomul előre a gyalogság, hogy egy lendületes rohammal végleg megtisztítsa az állomás környékét a vörösektől, akik kétségbeesetten próbálnak védekezni. Ágyúikat már elhallgattatta a páncélvonat tűzfölénye s most az utolsó fordulat következik a harcban...

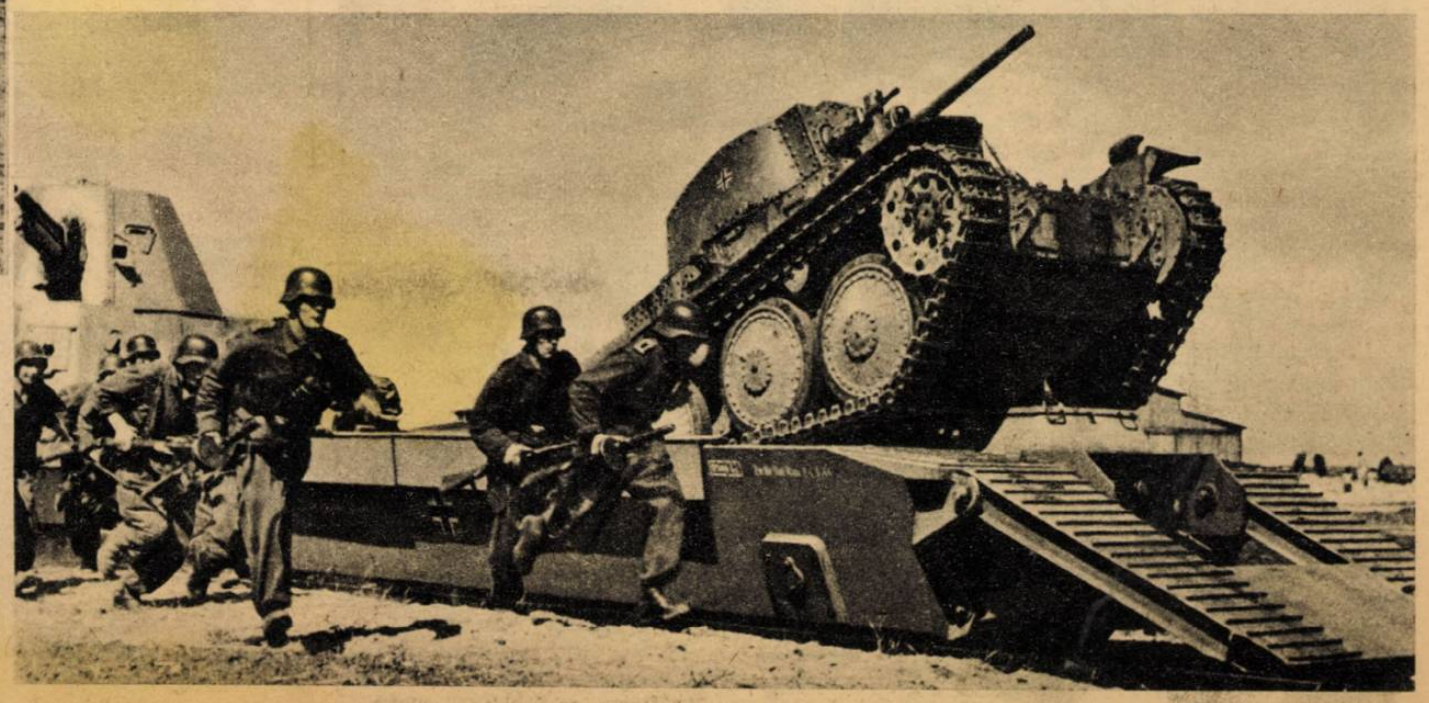

KÉT MÉTERNYI TÁVOLSÁGBAN ROBBANT A BOMBA az európai szabadságharc első katonájától — és Hitler sértetlen maradt!. A Gondviselés megoltalmazta életét s vele nemzetét, valamint az európai népeket is egy óriási szerencsétlenségtől. A Führer az orgyilkos kísérlet után elmondott szózatában megállapította, hogy a „nagyratörő és siralmas kreatúráknak egy jelentéktelen klikkje" tervezte ki a gonosztettet, melyhez a véderőnek, a hadseregnek semmi köze sincsen! A csütörtökön megkísérelt esztelen és gonosz merényletet után Hitler megnyugtatta a német népet: tovább küzd a győzelemért!

A FLOTTA HŰSÉGE még a nemzetiszocializmus mozgalmi évei óta sugárzik Hitler felé... A német haditengerészet rendíthetetlen kitartását azért juttatta kifejezésre oly lelkes szavakkal Dönitz vezérlengernagy, e ezért bélyegezte meg éppen ő a legkeményebben az orgyilkos kísérletet, melyet „egy őrült, kis tábornoki klikk, a hadsereggel semmi közösséget nem tartó gyáva és hűtlen csoport szőtt, a legközönségesebb árulást követve el a Führerrel és a német néppel szemben!"

Sikertelen orgyilkos merénylet Hitler Adolf ellen!

A német birodalom vezére megrázó rádió-szózatot intézett népéhez

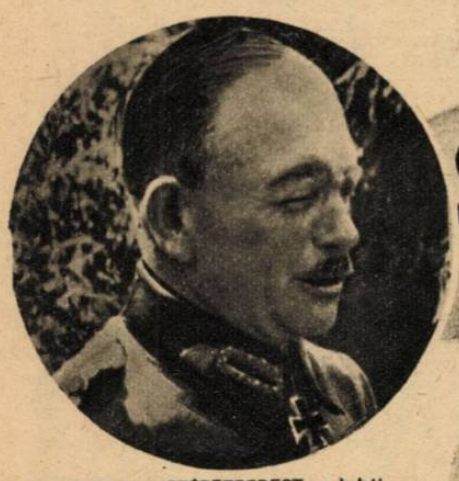

GUDERIAN VEZÉREZREDEST, a keleti arcvonal nagy páncélos csatáinak tervezőjét hívta meg a vezérkarba Hitler, hogy pótolja a betegsége miatt akadályozott vezérkari főnököt

HIMMLER BIRODALMI MINISZTERT bízta meg Hitler a honi hadsereg főparancsnokságával, hogy végleg rendet teremtsen, s amikor az arcvonalon «férfiak százezrei és milliói mindent feláldoznak», ne hátráltathassa többé senki a győzelmes harc művét. «Ezúttal olyan leszámolás következik, — mondotta a Führer, — amilyet mi, nemzetiszocialisták megszoktunk!» →

ELSŐNEK ÉRKEZETT A FŐHERE FŐHADISZÁLLÁSÁRA Göring Hermann, a birodalom tábornagya, hogy a gondviselésszerű megmeneküléshez szerencsét kívánjon s biztosítsa Hitlert a légi haderő rendíthetetlen hűségéről. Repülő bajtársaihoz intézett beszédében a vezértábornagy megállapította, hogy azok a tisztek, akik a nyomorult merényletet tervezték, „kiközösítették magukat a népből és hadseregből, megtagadták a katonabecsületet és megsemmisítésük új erőhöz juttatja a német nemzetet."

STUMPF VEZÉREZREDES vette át Göring rendeletéből a birodalom területén állomásozó légierők kötelékei fölött a parancsnokságot. A lovagkeresztes tábornok rendíthetetlen harcosa volt kezdettől fogva a nagy küzdelemnek s szerepe most élére állítja a döntő összecsapásban nagy feladatok elé kerülő német légi flottának

HÉTRŐL HÉTRE

V

A papirrendelet

súlyos kérdés megoldása elé állította a Magyar Futár szerkesztőségét. Éveken át, mindig az volt a becsületes törekvésünk, hogy olvasóink táborát a legfrissebb képanyag bőségével tájékoztassuk a világ sorsdöntő eseményeiről. Ennek a célnak szolgálatában lemondottunk minden hirdetési bevételről s fizetett reklámokat nem közöltünk, — szinte páratlanul egész Európában, — csak azért, hogy a Magyar Futár minden oldalát a képes hírszolgálat gondosan válogatott anyagával töltsük meg. Lapunk oldalszáma a korlátozó rendelkezés előtt 24 oldal volt, mert a 40 filléres árkategóriában 4 nagy oldallal voltunk mindig terjedelmesebbek, mint a hasonlóáru képeslapok. Az éveken át meghozott áldozatnak most természetes eredménye az, hogy az arányos oldalszámcsökkentés során a Magyar Futár vesztesége is kisebb s a szerkesztőségi új feladatok megoldásával olvasó közönségünket, a sajnálatosan megváltozott viszonyok között, aránylag kedvezően tovább szolgálhatjuk. A háború megköveteli az anyagtakarékoskodást, amelynek bőségét találékonysággal, a beosztás célszerű, új rendezésével s a lehető legjobb hírszolgálat megszervezésével kell pótolni. A Magyar Futár minden külső segítség nélkül, önerejére utaltan, szabadon és függetlenül szolgálja tovább régi eszményeit s törekvéseinek további támogatását magyar bajtársi szeretettel kéri hatalmas olvasótáborától...

A leselkedő mult

aggkori elmegyengeségbe esett tétlenjei, — kik is lehettek volna mások! — adták kezébe a bombát az ezredes-grófnak, hogy ölje meg vele a német nép felemelkedésének történelmi hősét s Európa kegyetlen fénnyel lángoló szabadsághar-cának megtestesült győzelmi reménységét: Hitler Adolfot... „Mialatt derék férfiak százezrei és milliói mindent feláldoznak, — mondotta drámai szózatában megmenekülése után a Führer, — nagyratörő és siralmas kreaturák egészen kis csoportja a harc hátráltatásával próbálkozott!" Igen, a reakció, megvénült és sértődött mult jelentkezett megint a vezéri főhadiszálláson robbant pokolgépben, a tegnap gyávaságba zápult nyomorultjai, akik az alkut többre tartják a férfias tettnél s akik azt hiszik, — az utolsó huszonöt esztendő irtóztató tanulságait józan ítélettel fel nem érve, — hogy egyáltalán lehetséges még itt alkudni, kupecek módjára huzakodni népek sorsa, országok jövendője felett... A vén generálisok, akiket félreállított az erő és tehetség, a mult emlékein sóhajtozó arisztokraták, akik kábán reménykednek a holt feudalizmus feltámadásában s azt gondolják: csak be kell kiáltani a sírba, melyben a végelgyengülésben kimult tetem rothad, s frissen kilép újra a hatalom és dicsőség fényétől övezve a szép világba, íme ezek akarták kioltani Hitler Adolf életét, a háttérben sunyin várakozó plutokráciák biztatása mellett, örömteli jóváhagyásával és kilátásba helyezett jutalmai reményében! Nincs más magyarázat arra, amit gróf Stauffenberg cselekedett, csak a téboly, vagy a bérgyilkos igyekezete... Ép elmével, tisztességgel gondolkodó aggyal senki se hiheti Európában, hogy a hatodik esztendejébe forduló nagy szabadságküzdelem, a rabló plutokráciák és a gyujtogató bolsevizmus ellen, a kontinens népeinek üdvére fordul döntő győzelem nélkül, hogy e harc vezéreinek orvul kiontott vére is megválthatná kegyetlen sorsunkat, kimondott ítéletünket! A gyilkosok lapultak, mióta a vas és vér viharja tombol nyomorult csillagunk felett, otthon ültek és — spekuláltak. Ismerjük ezt a gyáva és nyomorult fajtát, amely a cirkusz bohócához hasonlóan lábatlankodik azok körül, akik éjt nappalt eggyé szakasztva népük javán dolgoznak, mímelik a segítést, s — gáncsot vetnek lábuk elé a kínálkozó pillanatban!

Mit bántak

gróf Stauffenbergék, hogy az emberiség újkori történelmének legnagyobb alakját, gondviselésküldte szabadítójat kell megölniök s hogy a holnap Európája valamennyiük nevét csak gyalázattal beiyegezte volna meg, ha sötét tervuk sikerul? Ezek a stauffenbergek nem szoktak a holnapba nézni, az ő vaksi szemüket bántja a tiszta nap fénye! Nekik csak a ma a fontos, gondolatuk, vagyuk, céljuk csupán addig ér, ameddig a maguk féreg-életét ki tudják számítani s felmérnetik: mi hasznuk lesz, mennyivel szebb tétlenségben lophatják az Isten drága napját, mennyivel kevesebb lemondásra lesz szükségük nekik. A nép gondja, vágya, céljai, jövendője, szerencsétlensége, vagy boldogsága, a nép egyetlenül érvényes akarata, — ugyan mit számit az ilyen csekélység...!? A pokolgépes vén tábornokok és agyalagyult grófok nem kérdezték meg a véres europai front egyetlen katonáját se, nem vallatták ki a német munkást, akinek házát porráfujták az angolszász légi aknák, nem állottak az ötéves világdúlás egyetlen rokkantja elé se, aki az emberibb sorsért és a becsület uralmának megteremtéséért adta oda fiatal teste épségét, nem kérdezték meg az elesett hős özvegyét és árváját, hogy mit akar hát s helyeslésével támogatja-e esztelen tervüket! Ezek a siralmas nyomorultak nem sokba veszik a népet, s azt hiszik: nekik adta az Isten a jogot, hogy a névtelen tömeg helyett gondolkozzanak, s annak nincsen más jussa, mint boldog beleegyezéssel tudomásul venni azt, amit ők döntenek... A merénylet most se sikerült, amint-hogy nem is sikerülhetett. A történelem és az emberi sors keserű változandósága felett megvesztegethetetlen igazsággal trónoló Isten tenyerére veszi azokat, akikre nagy feladatokat bízott! Hitler Adolf ma nemcsak a német nép jövőjének, becsületesebbb holnapjának egyetlen záloga, de az európai nemzetek, az európai kultúra, a kereszténység szent és örök tanításainak is oltalmazója, s e sokat szenvedett kontinens népeinek puszta élete is attól függ ma már, két engesztelhetetlen világ összecsapásának e végső órájában, hogy az ő akarata győz-e, vagy a sátáni bolsevizmus... A merénylet, amely mögött a rabló és orgyilkos demokráciák álltak, nem sikerült. De a bomba robbanásának fényénél kegyetlen világossággal megmutatkozott: hol keresse Európa az iránymutatást a végső harc forgatagában!

Messzire nézzen

mindenki, akinek kötelessége a közelfekvő kérdések megoldásán töprengeni, mert most nem néhány napra készítünk új rendet a magyarság életütemében! Gazdasági életünk vihartálló megszervezése, a zsidóság eltávolítása után a legégetőbb feladat, s ennek is vannak részletkérdései, amelyek mai határidővel szemlélve talán nem is látszanak döntő fontosságúnak. A nagyindusztria, a termelés zavartalan menetének biztosítása, a milliós tételekkel dolgozó kereskedelem őrhelyeinek gondos betöltése valóban államférfiúi gondot követel és roppant gyakorlati tapasztalatokat attól, aki majd intézkedik felőlük, de a nemzet egyeteme szempontjából az utolsó kis harisnyaüzlet, cukorkásbolt, vagy vegyeskereskedés is elhanyagolhatatlan tényező! Többen vannak kiskereskedők, számosabban akadnak, akik két segéddel, vagy akár csak egy kis inassal vezetnek „üzemet", mint a sokmilliós tőkéjű vállalatok... Es ezek a kis egzisztenciák adják az erős nemzetet, ezekből születik az újarcú Magyarország, s ezeken áll, vagy bukik minden tervünk, álmunk, nagyotakarásunk! A dolgozó kisember kell legyen ebben az országban ezután az elsőszámú polgár, hozzá kell mérni, az ő jogos igényeihez minden tervünket s őt kell odaállítanunk gazdasági és kultúrális politikánk tengelyébe... Sokszor elmondogattuk, de kevésszer gondoltuk végig a multban, hogy a magyar állam, a nemzeti örökkévalóság fundamentuma a parasztság, a föld egészséges, józan népe. Nos, hát mindent el kell követnünk azért, hogy ez a fundamentum kiszélesedjék és megerősödjék a kisiparosok és kiskereskedők százezreivel is... Azért tartottuk ezt most szükségesnek elmondani, mert megkezdődött a zsidó üzletek kiigénylése, áruraktáraik szétosztása. Jól nézzék meg az illetékesek, kinek kezére bízzák a nemzeti vagyon tekintélyes százalékát s kétszer is fontolják meg, vajjon az új kereskedő az lesz-e, akinek szeretnénk látni: a régi tisztes magyar kalmárkodás folytatója? Egy szempont legyen csak: az arravaló rátermettség, a becsületes mult és szakképzettség. Elég volt a magyar királyi kereskedőkből, akik erre a pályára csak konjunktúrás meggazdagodási vágyukat, jó rokoni összeköttetéseiket hozták, lehetőleg olyan foglalkozási ágakból, ahol a kereskedelemmel kizárólag — vevői minőségben volt kapcsolatuk!

Órával a kezében,

mint egy futóverseny időmérője, aki csak a startpisztoly dörrenésére vár, áll a pesti zsidó a kapualjban, minden áldott nap délelőtt, s ahogy a mutató a tizenegyre ér, — izgatottan rohan ki az utcára. Schwarcz, a dobutcai csillagos házból éppen olyan szorgosan igyekszik, mint az előkelő lipótvárosi bérpalota lakója, az ügyetlenügyvéddé szerényült doktor úr s a nagy Isten a megmondhatója: mi az a sürgős elintéznivaló, ami végigfuttatja őket a fővároson... Üzletet már nem köthetnek, a tőzsde hírei elméletben sem érdekelhetik őket, megszünt a láncolás boldog emlékű korszaka, a kávéházban nem késik el a megbeszélt találkozót s mégis kipirult arccal száguldanak egyik utcából a másikba s ugyanoly izgatottan tiporják egymást a villamosmegállónál, mintha az Orient-expresszt akarnák az utolsó pillanatban elérni! Mit visznek a lapos aktatáskában, mely már csak a megszokottság miatt lötyög hónuk alatt, s mi az a nyugtalan lobogás, amely tekintetüket oly zavarossá teszi? Naponta születik új, önálló fejezete az európai történelemnek a csillagos házakban, ahol, úgy látszik, rádióra sincsen szükség, mert Izrael fülledt fantáziája különb meséket talál ki a londoni BBC legjobban fizetett hírköltőjénél is! Jellegzetes illata van a politika, a harctér, a világdiplomácia eseményei mellé kitalált sárgacsillagos kommentároknak, s valamennyiből a választott nép komor vágyának tüze parázslik elő. Kohn megveszi az összes lapokat az utcán tizenegytől ötig s miután visszavonul velük a korlátolt forgalmú bérházba, az összes Kohnokkal megvitatja a bennük található jelentéseket az egyetlen szempont: „Mi volna nekünk jó?" szerint. Másnapra hozzáálmodják a többit, elsuttogják a gyanútlan és ostoba keresztényeknek, akiknek nem jut eszébe egyetlen, majdnem együgyüen természetes kérdés, hogy Schwarcz úr honnét tudja, s már lúdbőrözteti is a naiv fantáziákat a gyász-mese... Mire eredeti forrásához, Schwarczhoz harmadnapra visszatér, — ő is elhiszi! Tovább játszik Juda pesti, tanulásra, okulásra képtelen gyermeke, tovább szaladgál a gyujtogató csóvával a meghosszabbított kimenő alatt s nem jut eszébe, hogy lehet ez még — roszszabbul is!

HITLER ADOLF A SIKERTELEN MERÉNYLET UTÁN!

TÖRTÉNELMI RÁDIÓKÉPEK A NÉMET BIRODALOM VEZÉRÉNEK CSODÁVAL HATÁROS MEGMENEKÜLÉSÉRŐL!

Megbeszélés a főhadiszálláson. Balról jobbra: Mussolini, Dönitz nagyadmirális és Hitler

Amikor a merénylet után már Göring és Himmler is a főhadiszállásra érkeztek. Jobbról balra: Mussolini, Hitler, Loerzer, Himmler és Göring

(A Magyar Futár rádióképe

Budapest: VITÉZ NAGYLAKI RÁTZ JENŐ tárcanélküli miniszter, miniszterelnökhelyettes lemondott. A magyar nemzeti közvélemény szeretettel és megbecsüléssel fordul a lemondott miniszterelnökhelyettes felé abban a biztos tudatban, hogy közéleti pályája, az ország érdekében, nem ért véget lemondásával

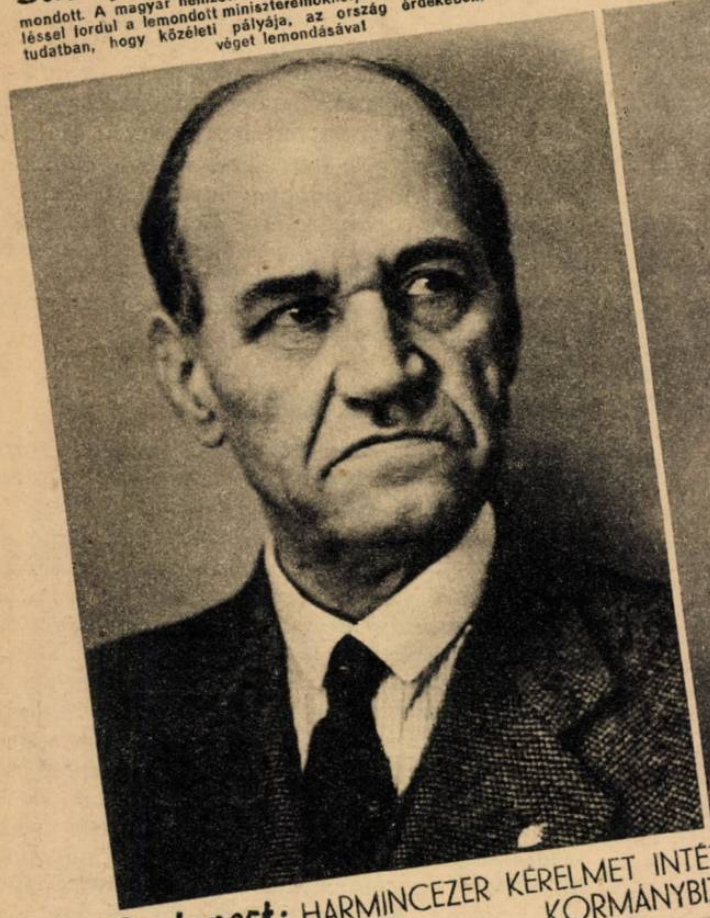

FUTÁR

Budapest: ZILAHY-SEBESS JENŐNEK, a külügyminisztérium sajtóosztálya vezetőjének a kormányzó a II. osztályú követségi tanácsosi címet adományozta. A fiatal diplomatanemzedék egyik legtehetségesebb tagja a kitüntetett sajtófőnök, aki most már másodszor foglal el nagy és fontos munkakört a magyar sajtó munkájának irányításában

Budapest: HARMINCEZER KÉRELMET INTÉZETT EL AZ ELSŐ TÍZ NAP ALATT A LAKÁSKORMÁNYBIZTOSSÁG

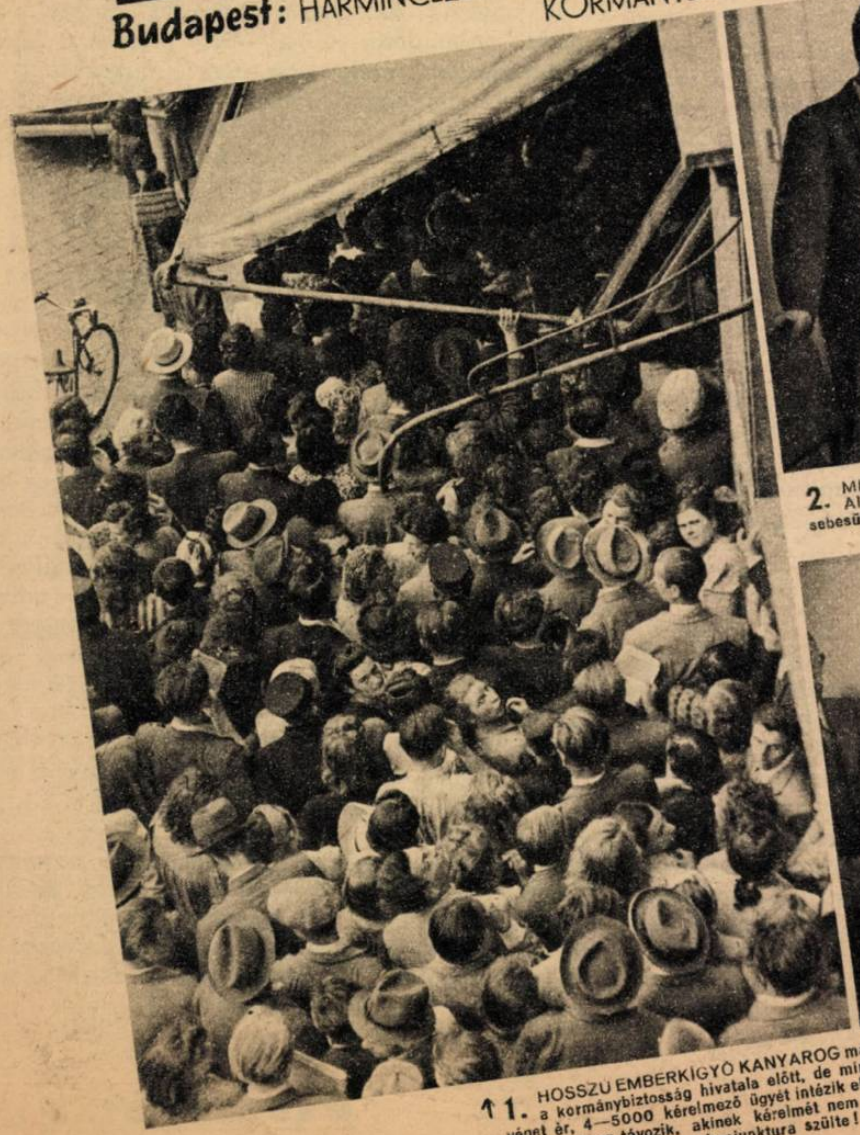

↑ **1.** HOSSZÚ EMBERKÍGYÓ KANYAROG már kora reggel a kormánybiztosság hivatala előtt, de mire a munkaidő véget ér, 4—5000 kérelmező ügyét intézik el... Elégedetlenül csak az távozik, akinek kérelmét nem a jogosultság, hanem a konjunktura szülte!

2. MINDENKIT FOGAD s a panaszokat személyesen orvosolja vitéz Haynal sebesültekéi! Nincsenek formaságok, — a lakáskormánybiztosságról számüzték a bürokráciát...

↑ **3.** LEGFELJEBB ÖT PERCBE TELIK, míg az igényjogosultságot megállapítják! Nem kell iktatni a kérvényt, nem nő aktahegyré a jogos kívánság. Protekció csak egy van s ezt is minden várakozó örömmel tudomásul veszi: a frontkatona egyenruhája!

↑ **4.** NEM BOSZORKÁNYSÁG A GYORSASÁG! Ez a fiatal anya, alvó gyermekével a karján együtt érkezett a Magyar Futár riporterével s kérelmének kedvező elintézése után, olyan rövid idő múlva távozik, hogy kicsinye fel sem ébredt...

5. ELFOGYOTT A TÖMEG, amely pedig reggel még vigasztalanul óriásinak látszott. Már csak néhányan állnak a kapuban, amely fölött hangszóró irányít mindenkit ↓abba az osztályba: ahová kérése tartozik

Páris: SZERETNEK ÉS GYŰLÖLNEK A SOKAT SZENVEDETT PARISIAK, AHOGY EGY NAPON FELVETT KÉT KÉPÜNK BIZONYÍTJA!...

áris: PAUL MARION a meggyilkolt Henriot miniszter utóda, a francia hírszolgálati miniszterium élén...

1. Páris népe virággal üdvözli a frontra menetelő német katonákat a Champs Elisee lombos fái alatt...

2. ... És megveri határtalan elkeseredésében az elfogott angolszász repülőket. A leánykáját elvesztett édesapa, bizony már hiába ugrik neki az elvetemült terroristának...

lermo: III. VIKTOR EMÁNUELT, az egy[sé]ges Olaszország sirjának megásó-Mussolini feltámasztott római birodalmának elkötyavetélőjét szalhüdés érte

↑Vezéri főhadiszállás: KESSELRING vezértábornagynak, az itáliai csata hősének Hitler a legnagyobb kitüntetést: a kardokkal és brilliánsokkal díszített tölgyfalombot adományozta a Vaskereszt lovagkeresztjéhez

Berlin: A megvakult hős katona igaz bajtársa... Első útja ez a háború rokkantjának, a városi forgalom nehézségei között, de az okos kutya, gondosan vezeti gazdáját...

Tokio: KORMÁNYA NEVÉBEN benyújtotta lemondását a Tennonak Hidaki Torso tábornok, japán miniszterelnök. A Távolkelet hősiesen küzdő szövetséges nemzetének kormányválsága nem politikai irányváltozást jelent, csupán annyit, hogy a küszöbön álló döntő harcra Japán új, nagy nemzeti egység megteremtésével készül fel

ÖRÖK VÁGY — A NAPFÉNY UTÁN..

ÁLLATKERTI ELŐTANULMÁNYOK A LABDARÚGÓ JÁTÉK MEGKEZDÉSÉHEZ

HARC A DÖNTÉSÉRT NYUGATON!

PÁNCÉLGRÁNÁTOSOK a caeni csatatéren. Arcukon a nagyok fölé ékelődő harcok láratlansága s a helytállás készsége a tűzönözési pergőtűzben és a harci repülők őrjítő támadásában!

FELVÁLTÁS a nehéz tűz alatt álló harci szakaszon. Az előretolt megfigyelő állásában, az egyik SS katona hallgatózó roncsolta meg a gránátrepeszt, a másiknak az arcát hasította fel a puskagolyó, de a helyükön maradtak, amíg meg nem adták a pontos utasításokat, a lövészgödörig előrekúszott bajtársaiknak...

LEZUHANT AZ ANGOLVADÁSZ A NÉMET ÁLLÁSOK KÖZÉ! Kicsap belőle az első lángnyelv s a gyors felvétel után, elrohan a hadituđósító a helyszínről, mert a gép bármelyik pillanatban szétrobbanhat!...

↑ A MEGROHANT ANGOL ÁLLÁS, amelyen túlharsrtott már a vadul lombló csata... Kézközelharcnál a puskaporlángok levegőbe a halott katona szeme s az az utolsó kézlás azoknak szól, akik átkergették az ezredpal földre, ahol semmi érdeke nem volt! Miért? — az a keserű kérdés de nem feltol rá, csak a lovalnopó harc puskaló lármája...

PIROS CSENGŐVIRÁG NYÍLIK a csatatéren, ahol legforróbban hullámzik a harc. A fiatal SS-rohamvezető egy pillantást vet a béke szépségei iránti szívmokra, aztán a gyönyörű virágok közt előrevezetett tekintélet a távcsövön át, arra, ahol az amerikai páncélosok támadásra gyülekeznek...

ÚTOLSÓ ERŐFEJÉVEL vánszorgott ki a halálra ítélt harckocsiból az angol legénység, de csak néhány lépést tehetett: utolérte a halál. Az új, nemet gyártó páncélvonat kegyetlenül bizonyossággal pusztítják el a legmodernebb páncélosokat is a normandiai csatatér egyik viharában.

LÁNGOLÓ FALUN ROHAN ÁT az utánpótlást szállító német autóoszlop! A kocsik elvesznek a fűstben,de az első vonalban várják a lőszert a bajtársak... Angol bombázók kerülnek az ég alá házak lángjának az égő házak lőtték, a jobbról-balról hallatszó kalocsapódások mély dörejét: katasztrófa lett az ilyen útho!

VAD NÁDASOK KÖZT tér előre az SS felderítő járőr, megállapítani az angol támadási előkészületek nagyságát. Amerről legkevésbbé várhatják: a járhatatlan mocsáron át indul feladatát végrehajtani a négytagú, vakmerő csapat... Mélyvíz patakon ugrik át az első katona, hogy biztosítsa társai átkelését

TOVÁBB TAPOGATNAK a sár és nádtengerben, lépésről-lépésre haladva, egészen az ellenséges állásokig, mert így kívánja a védőrendszerek biztonsága, a harcot irányító magasabb parancsnokság érdeke... Tudni kell az angolok szándékait, hogy időjében születhessen meg a hatásos ellenintézkedés! A felderítők munkája a legnehezebb: ahhoz a részletekhez kell megállapítaniok, amit a repülők már nem tudnak elvégezni!

AMERIKAI FOGOLY a caeni csatából... Ez is Európa népeinek felszabadítására és a kultúra megvédelmezésére kelt át az óceánon. Arcán tisztán felismerhető a segítő értelem és a kifinomult kulturáltság, amely feljogosítja erre a büszke szerepre. Ilyen állati hordát szabadított rá az emberi művelődés bölcsőjére a plutokráciák szörnyetege...

A kötelet megy

A KÁRPÁTI ÁLLÁSOKBA ivóvizet szállítják a magyar honvédség lőszer- és élelemutánpótlását. A friss kenyér, ahogy kikerül a tábori sütőde kemencéjéből, nyomban útrakel az első vonal felé. A hazai föld ízét viszi Galíciába, a hazai, áldott mezők és békés falvak üzenetét a katonának, aki az idegen országban is a mi biztonságunkért harcol!

A HEGYI VADÁSZOK GÉPPUSKAÁLLÁSA, a lombos és tűlevelű fák határán... A magyar Kárpátok óriás kerítését őrzik a honvédek, szüntelen éberséggel, minden percben készen a harcra az ország földjét végső pusztulással fenyegető vörös hordákkal szemben...

NEM A SZÁMBELI FÖLENY — A HARCOS SZELLEME A DÖNTŐ...

A LEVEGŐBEN ÜVÖLTVE ELŐZIK EGYMÁST a tűzerség gránátjai! Pokollá változott a vörös állásokban a megmaradás, robbanás robbanást követ, földből és szétlepett testekből repül szőkökút az ég felé; Lamberg törzsőrnagy ellentámadására lendül a német gyalogság. A dörgő ágyúk lekötik a bolseviki tűzerséget és végigverik a gyalogsági állásokat, hogy zavartalanul nyomulhassanak előre a gránátosok!

↑ERŐS BOLSEVISTA ROHAMCSOPORT készül betörni a német védőállásokba. A vízmosás védelme alatt nyomulnak előre a vörösök, akiket H B őrmester vett észre először . . A harcosnak helyén van a szíve, nem habozik s két kézigránátot vág az ellenség előre lopakodó emberei közé...

aztán hirtelen átvág a → rohamcsapat hátába s onnét is kézigránátokat dob közéjük... Egyetlen ember se menekült meg a húsztagú csoportból s H B őrmester a harcban egy karcolást sem szenvedett...

Merkőzés

ALIG KELT FEL A NAP, kék pára és az alacsonyan szálló felhők fehér kőde hömpölyög a völgyekben, s takarja el a szomszédos csúcsokat, mikor elindul az utánpótló karaván. Egymás mögött, hosszú sorban lépkednek az állatok, minden másodikat fékszáron vezeti egy honvéd

KITARTANI, MINDVÉGIG! A lovagkeresztes Kriegh őrnagy az első vonalban maradt, bár súlyos fejsebet kapott. Az orvos bekötözte, s a Grossdeutschland páncélgránátos ezred parancsnoka máris mosolyogva adja ki utasításait segédtisztjének...

MODEL VEZÉRTÁBORNAGY a német Vaskereszttel tünteti ki a keleti arcvonal döntő csatáiban részt vett honvédtiszteket

MEREDEKEN EMELKEDIK A HEGYOLDAL, út nincsen sehol... A hűséges őszvér, hátán a kosarakkal szorgosan kapaszkodik a magasba. A völgy házai már csak játékszereknek látszanak, — ↓ még néhány perces kapaszkodó s a vonatoszlop eléri a célt...

RÖVID PIHENŐ egy keskeny platón, hatszáz méter magasságban... A kenyérzsákból előkerül a friss «komisz» és a paprikás szalonna, amely iránt figyelmes érdeklődést tanusit az oszlop kedvelt szürkéje, Csikó is... ↓

A SÚLYOS VÉDŐHARCOK KÖZBEN gyakran néhány emberből álló kis csoportok tartóztatják fel a bolsevisták tömegtámadását. A harcos elszántsága, tapasztalatai és akarata csodákra is képes... Egy kézigránát, amelyet a futóárokból a rohamozó páncélosok hernyótalpához vágnak, — megbénítja a T 34-eseket...

az „acélbőrű" párduc

A világháború döntő szakaszában egymásután jelennek meg a harcmezőn a győzelem szolgálatába állított új német fegyverek, amelyeket a bámulatos teljesítményekre sarkalt hadiipar az idő alatt teremtett, mikor az angolszász terrortámadások állítólag megbénították az Európa szabadságáért fegyverkező Németországot... A tömeggel szemben a minőség fölénye, — ez volt a német hadvezetés elve kezdettől fogva, s a hatodik esztendeje felé forduló világküzdelem minden szakaszában bebizonyult, hogy ez a tétel a diadal törvénye! Az utolsó forduló harci eszközei között ott van az Afrikában bevált és a keleti arcvonal kegyetlen anyagcsatáiban kimagasló eredménnyel alkalmazott Tigris testvére: a Párduc is... Erről a harckocsiról az ellenség ismerte be, hogy a legtökéletesebb gyártmánya a világ fegyverkezési iparának s vele szemben egyforma értékűt nem képes bevetni az angolszász szövetség, sem pedig a végső erőfeszítésre vállalkozó szovjet! A középnehéz harckocsi tűzereje óriási, a konstrukció lehetővé teszi a nagy célzási biztonságot, motorja pedig képessé teszi a Párducot, hogy minden terepakadályt leküzdhessen. Az öt főnyi személyzet biztonságát a nem vastag, de óriási hajlékonyságú acélfal teszi teljessé, s a páncélkamrában a fegyverek kezelését az elektromosság végzi.

NINCS AKADÁLY AZ ÚJ NÉMET HARCKOCSI ELŐTT. a Párduc a legjobban megépített tankcsapdán is át tud törni... Járása sokkal könnyedebb, mint elődeié, sebessége pedig képessé teszi a leggyorsabb helyváltoztatásra ←

A VERSENYBEN, melyet a Párduc, egy zsákmányolt amerikai harckocsi, a legmodernebb építésű „Lee tábornok" és a Párduc testvére, a Tigris között rendeztek, bebizonyosodott, a Párduc mindkettőt felülmulja a terepnehézségek leküzdésében és a mozgékonyságban ↓

ÁRKON, BOKRON, KERÍTÉSEKEN ↑ HÁZAK KÖZT tör előre a gyorsmozgású Párduc, szakadatlanul tüzelve... A keleti arcvonal súlyos csatáiban igazolódott be, hogy a német hadiipar új fegyvere milyen óriási fölényben van az ellenség harckocsijaival szemben. A Magyar Futár felvétele gyalogsági roham támogatása közben mutatja be a „Párducot"

EGY PILLANTÁS A PÁRDUC BELSEJÉBE a felnyitott páncélon keresztül. Jól látni a vezető kényelmes helyét a vastag homlokfal mögött, amelyet nem tud átütni a legjobb ellenséges gránát sem, tisztán kivehető a parancsnok ülése a torony legkiemelkedőbb részén, s nehéz ágyút irányzó, illetve kiszolgáló legénység elhelyezése. Gégemikrofon és fülhallgató egészíti ki a személyzet felszerelését, hogy a harc legnagyobb zajában is érintkezhessenek egymással s rádiókészülék biztosítja az összeköttetést a többiek többi Párducával, ↓ s a magasabb parancsnoksággal

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

Van-e ujságot olvasó, rádiót hallgató magyar ember, aki ne tudná azt, hogy kicsoda Göring birodalmi tábornagy, aki ne hallott volna Milch vezértábornagyról, Kesselringről. Richthofen báróról vagy Stumpf vezérezredesről, a német légi haderő megalkotóiról és vezéreiről? Van-e magyar ifjú, akinek szíve nem dobbant volna erősebben, amikor Galland őrnagyról, 250 légi csata győzteséről beszélt? Szinte személyes jó barátként rajongunk Roeder és Dönitz vezértengernagyokért Brauchitz vezértábornagyot, húsznál több katlancsata tervezőjét, Keitel vezértábornagyot, von Bochot és Rundstedtet, Mannsteint és Kluget, Weichs bárót és Stülpnagel vezérezredest úgy ismerjük, mintha közöttünk élne. Rommel neve már lázba hozza egész valónkat. Szívünk bizalommal telt meg, amikor Blaskovitz vezértábornagyról azt hallottuk, hogy ismét egy seregcsoport élére került. Guderian vezérezredes személye a vezérkar élén lelki megnyugvást jelent. Együtt gyászoltuk német bajtársainkkal Prien sorhajókapitányt, a legendás búvárnaszád vezetőt, Mölderst és Marseille főhadnagyot, a levegő hőseit, Hube vezérezredest, a félkarú hőst, Dietl vezérezredest a narviki vezért. és... oldalakon keresztül sorolhatnám fel azokat a német vezéreket és német katonákat, akik ebben a világháborúban világhírnévre tettek szert, akiket egy kilencvenmilliós nép bálványoz, s akik minden hősi életszemléletben élő magyar ember szívéhez is közel férkőztek.

S most felteszem a kérdést, hogy volt-e magyar ember, aki július 20-ika, Hitler vezér és kancellár elleni bűnös merénylet előtt tudta volna, hogy él a német haderőben egy Beck nevű vezérezredes is, aki valamikor egy rövid ideig a vezérkari főnök tisztségét is ellátta? Vagy tudott-e valaki arról nálunk itthon, vagy a nagy német népben, hogy van egy gróf Stauffenberg nevű ezredes is? Bevallom, hogy magam sohasem hallottam hírüket sem, pedig elég sokat foglalkoztam a háborúval, vezéreivel és hőseivel. Nem túlzás tehát, nem is félrevezetés, nem is mosogatás, szépítés vagy elkenés, ha megállapítom s megállapítja a magyar köztudat is azt a tényt, hogy a július 20-iki aljas merénylet a jelentéktelenek, a levizsgázottak, az értéktelenek összeesküvése volt.

A japán kormányban

történt változás kétségtelenül okozati összefüggésben áll avval a ténnyel, hogy az amerikai offenziva a Marian szigetcsoport legfontosabb és legerősebb támaszpontjának — Saipan szigetének — elfoglalásával a Japán anyaországot védő belső szigettámaszpont-rendszer elé érkezett. Bár a szigetet védő japán haderők hősies ellenállása és önkéntes halálvállalása újból fényesen igazolja azt, hogy a japán nemzetben és katonáiban a szamuraiak szelleme ma éppenolyan tűzzel lobog, mint bármikor a japán történelem során, a felelős japán vezető tényezők mégis helyesnek találták, hogy olyan kormányzat vegye át a háború vezetését, amely a japán erők még teljesebb összefogását és evvel az amerikai támadás visszaverését még jobban biztosíthatja, mint az eddigi — kétségtelenül sok érdemet szerzett — Toyo kormánya. Ez a kormány a legutolsó évben főként az ázsiai szárazföldön — Kínában és Burmában — aratott sikerekre hivatkozhatott. Lehet, hogy az új kormány tengernagy miniszterelnökével és tengernagy hadügyminiszterével a tengeri arcvonal erősítésére fogja a fősúlyt fektetni. Nem titok, hogy Japánban már a kínai összetűzés kirobbanása előtt a vezető körök egy része mindig a szárazföldi, másik része pedig a tengeri arcvonalak elsőbbsége mellett tört lándzsát.

Az európai harctereken

július harmadik hetében tovább folytak, terjedelmükben, hevességükben pedig még lényegesen fokozódtak is az elkereseredett harcok valamennyi szárazföldi arcvonalon, valamint a levegőben is anélkül azonban, hogy a mindenütt támadó angolszászok vagy bolsevikiek a hozott áldozatokkal csak némileg is arányban álló eredményeket értek volna el. Az általános hadihelyzet a mult hetihez képest ennélfogva alig változott.

A normandiai csatában

egész héten át két súlyponton folytak a legádázabb küzdelmek. A 2. brit hadsereg főként arra törekedett, hogy Caentől délre és délkeletre — főként az Orne és Dives folyócskák között tért nyerjen. A britek legfőbb támadása azonban — annak ellenére, hogy az Ornetől keletre alig 10 km. széles szakaszon végül is 4 gyalog, 3 páncélos hadosztályt és 3 páncélos dandárt vetettek be egymást váltva a rendkívül erős tűzzel támogatott előretöréseknél — vagy összeomlott, vagy ellenlökések miatt szenvedett hajótörést, vagy legjobb esetben csak egészen csekély helyi eredményeket ért el. Az átütő siker minden esetben elmaradt.

Az 1. amerikai hadsereg támadásának főerejét St. Lo városka elfoglalására vetette be. Három napon át tartó nehéz harcok után St. Lo romjai amerikai kézre jutottak.

Montgomery csapatai ezen a héten a legsúlyosabb véres veszteségek mellett legkevesebb 398 harckocsit — tehát 2 teljes állományú páncélos hadosztályt — vesztettek.

A légi háborúban

az angol, de főként az amerikai bombázó kötelékek még a megszokottnál is erősebb támadásokat intéztek azon francia és német területek ellen, ahol a V-1. gyártását vagy kilövési helyeit sejtik. Ezekkel a támadásokkal egybefűzték természetesen a terrort is. München, Augsburg, Bécs, Kiel, Köln, a Ruhrvidék, Koblenz, Saarbrücken, Friedrichshafen, Wetzlar, Lipcse, Hamburg és Berlin lakónegyedei szenvedtek károkat és emberéletveszteséget. Az angolszászok egy hét alatt fél légi hadsereget — 451 repülőgépet — vesztettek el, legnagyobbrészt 4 motoros gépet, 3500 fő repülő személyzetet, de a V-1. továbbra is pusztít Londonban és Délangliában, sőt a megtorló fegyver hatása még fokozódott is. Szaporodott a szárnyas bombák száma, kiterjedtebb lett hatásterületük és megnőtt az egyes bomba hatása is. Angol megfigyelés szerint az anyabomba útközben fiókbombákat is szór le a kijelölt célokra.

Külön kell említenünk a Marnitz százados parancsnoksága alatt álló vadász rohamcsoportot, amely a minapi négymotoros csúcseredményét 49 gép lelövésével túlszárnyalta.

Magyarország ellen kifejezett légi támadás július harmadik hetében nem történt. Délkelet-Németország elleni átrepülések során magyar és német légelhárítás a magyar légtérben 16 amerikai gépet pusztított el.

A középolaszországi csata

egész héten át változatlan erővel tombolt, csak július 21-én lanyhult el némileg. Igen sok sikertelen támadás mellett és csak nagy — helyenként különösen nagy — veszteségek árán sikerült az angolszászoknak a liguriai tengerparti szakaszon Livornot, a középen Arezzot, az adriai tengerparti szakaszon pedig Anconát elfoglalniok.

Keleten

a Dnyeszter felső folyásától délre húzódó magyar arcvonalon is napról-napra élénkebb lesz a Szovjet erőszakos felderítő tevékenysége. Kitünően működő tüzérségünk zárótüzében több ezer bolseviki pusztult el. A magyar arcvonal erős szovjettámadásokat vár.

A Dnyesztertől északra egészen a Pejpusz tóig a nagy támadó, illetőleg elhárító csata óriási elkeseredéssel

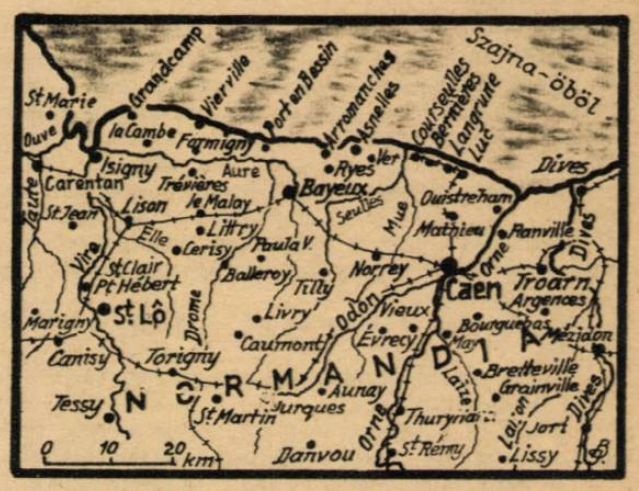

továbbfolyt. A Tarnopol és Luck területétől Lemberg irányában támadó bolseviki hadosztályok igen véres és veszteségteljes harcok árán nyugati irányban némi tért nyertek. Lembergtől keletre ellentámadások állították meg őket. Koveltől nyugatra új szovjeterők bevetésével kiújult a harc. A németek a Búg felső folyása mögé vették vissza vonalaikat. Itt július 21-ig minden orosz támadást visszavertek.

A Pripjettől északra eső arcvonalon az állandóan támadó szovjetseregek Breszt környékéig törtek előre. Itt a 2. honvéd huszárezred különösen bevált. Ismételt kísérleteik, hogy a Nyemen folyón átkelve nyugati irányban tért nyerjenek, meghiúsultak. A német védelem ellenlökései sok orosz támadó éket semmisítettek meg. A német légi haderő a földi harcokat éjjel és nappal igen erősen és hatásosan támogatta. Folytatta igen hatásos támadásait a szovjet utánpótlás ellen is.

A vörös hadsereg ezekben a harcokban a legutóbbi héten 904 harckocsit és 437 repülőgépet veszített.

A finn arcvonalon az orosz támadás nagyban és egészben megakadt. Itt is hatalmasak voltak a vörösök veszteségei.

Az angolszász hajózás

az Európa elleni háborúban július harmadik hetében 4 rombolót, 1 gyorsnaszádot és 9 szállítóhajót 44.000 tonna tartalommal veszített, 3 romboló, 6 gyorsnaszád és 4 gőzös pedig súlyosan megsérült. Ebben az eredményben német búvárnaszádoknak oroszlánrészük van.

A német egyszemélyes torpedó működésbe lépett. Az új támadó fegyver a gyakorlatban is bevált.

v. Z. E.

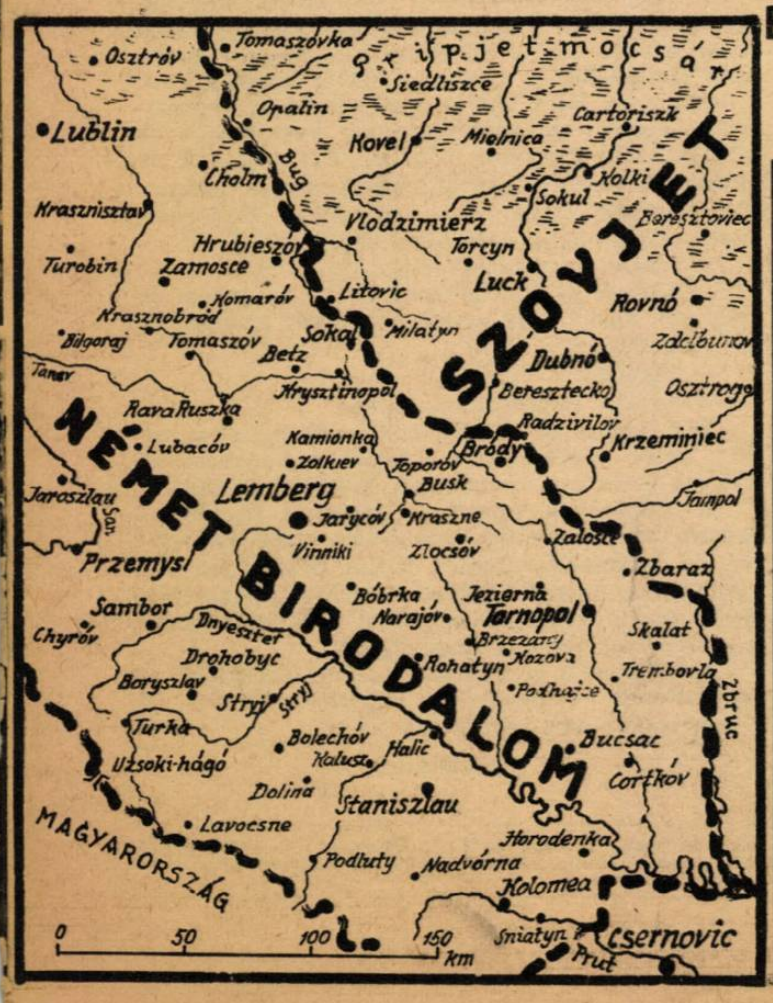

EZ AZ EGYSZEMÉLYES NÉMET TORPEDÓNASZÁD!

A CSODÁLATOS ÚJ FEGYVER ELSŐ KÉPÉT MUTATJUK BE A MAGYAR FUTÁR OLVASÓINAK

A normandiai tengerparton 14 nagyobb hajó érthetetlen elsülyedését az angolok a német torpedónaszád bevetésének tulajdonitják. Rengeteg német tengerész jelentkezik beosztásra a félelmetes új fegyver kezelésére, amelyet egy ember irányit a víz alatt az ellenséges hajóhoz...

A Magyar Futár rádióképe

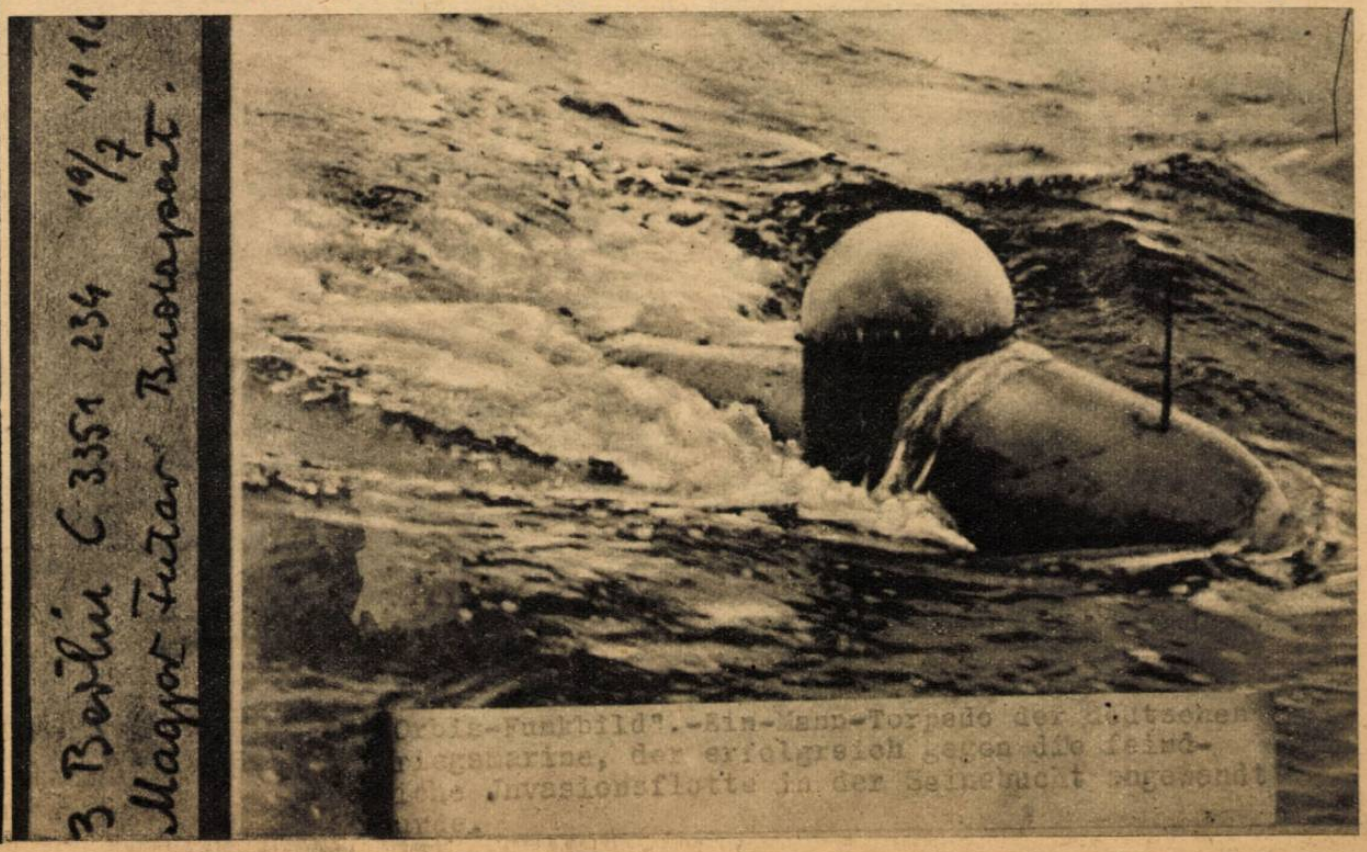

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(101.)

— Dehát mi történt?

— Mondom: megvették a zsidók a lapomat...

— Hogy?

— Mit tudom én! De megvették... A cikket a szerkesztő visszaadta azzal, hogy egyelőre nem aktuális, kissé szordinósabb hangon fogunk írni a jövőben... Átmenetileg, persze, de vigyáznunk kell bizonyos érzékenységre... Tudom én, mit jelent ez! Megjelent a pénz, s ahol a banknóta szól, ott az olyan rekedt énekesnek, mint én vagyok, el kell hallgatni... Nem baj! Majd röpiratokat adok ki. Míg én lihegni tudok, amíg a tollat meg tudom fogni, nem hallgattatnak el engem, ha a világ valamennyi aranyát mozgósítják is...

— Ki adta el az ujságot? — kérdezte elhülve Ádám.

— A részvénytársaság... Vagy mit tudom én! Nem is érdekel többé...

Pedig ez a nagyszabású sakkhúzás megért volna egy riportot, ha akadt volna ujság, amely leközli...

A tanácskozás, Juda elegáns dolgozószobájában, éppen abban az órában, mikor a Közélet kövér és szemtelen szerkesztője látogatta meg a hatalmas vezérigazgatót, éppen akörül forgott, hogy az utolsó budapesti antiszemita orgánumot miként szerezzék meg s némítsák el örökre. A lapvállalat anyagi nehézségekkel küzdött s ez nem volt titok azok előtt, akik a kényelmetlen ujság életének minden pillanatát figyelemmel kísérték. A nyomdaadósság lassan növekedett s az ellenforradalom bágyadó szellemi hullámverése nem tudta már az érdeklődést odáig emelni, hogy a közönség eltartsa a lapot. Közömbösekké, fásultakká váltak az emberek s annyit hallottak, olvastak a szélsőséges gondolkodás értelmetlen voltáról, hogy elfordultak a makacs ujságtól, szégyelték kezükbe venni az utcán.

A munkatársak fizetését se adták már ki rendesen, a nyomda türelmetlenül sürgette a számlák rendezését s a hirdetővállalat éppen ezekben a napokban közölte a kiadóhivatallal, hogy nem folyósít többé előleget a várható közgazdasági jövedelemre.

— De tudnék egy megoldást, — mondta a beretvált, paposarcú igazgató a jóindulattól sugárzó szemmel.

— Mi az?

— Volna egy tőkecsoport, amely tán hajlandó érdekeltséget vállalni a lapnál.

— Milyen tőke az?

A kérdő beretvált arcon mosoly suhant át. Volt ebben a mosolyban sajnálkozás, lenézés, értetlenség és meghökkenés. Hogy lehet ilyet egyáltalán kérdezni? Kit érdekel a tőke származása, tulajdonosa, kit izgat az, hogy a páncélszekrény, melyből a mentő százmilliókat kiveszik, hol áll?

Vontatottan kérdezte:

— Hogy-hogy, milyen tőke? Nem érti, uram? Pénz... Komoly pénz.

— De mi...

Az igazgató legyintett, most már türelmetlenül.

— Ugyan, kérem, ne gyerekeskedjünk! Maguk a lehető legrosszabbul állnak. Teli vannak adóssággal, nincs semmi hitelük, a vállalatnak legfeljebb eszmei értéke van, — finoman félrehúzta a száját, — ez talán a legjobb meghatározás, mert csak az eszme már a tőkéjük. Lassan olvasóik is elfogynak, mit akarnak hát? Örülni kell, hogy van jóindulatú pénz, amely megmozdul egy ilyen üzletért.

— De nekünk nem mindegy...

— Nem? Mondja, kérem: ha egy fuldokló segítségért kiabál a vízben, s egy elszánt ember odaúszik, mielőtt megragadná a feléje kinyujtott kezet, vajjon megkérdezi tőle, hogy milyen egyesületnek a tagja? S ha nem tetszik a klubja, akkor elutasítja és inkább megfullad?

— A hasonlat szellemes, de nem találó. Nekünk elvi elkötelezéseink vannak s azoktól nem térhetünk el.

— Kinek kötelezték el magukat? Az olvasóknak? Azok már nem kívánják a maguk elveit. Láthatják! A lap nem megy... Legbiztosabb jele a közönség elfordulásának azoktól az elvektől, amiket maguk képviseltek. Ne kerülgessük az igazságot! Maguk fajvédők, maguk antiszemiták voltak. Az a világ elmúlt, ma mindenki a konszolidációt akarja, a csendet, a rendet, a nyugodt munkát, az emberek fáradtak, nem akarnak tüntetni, s nem hallgatják az uszítást.

Szivarra gyujtott, elhallgatott, várta szavai hatását, aztán megszelidülten magyarázni kezdte, hogy az a tőke, melyről szó van, egyelőre nem is akarna nagyon éles elfordulást a lap eddigi irányától. Persze, a bántó és barbár zsidózást abba kéne hagyni és pár erősen kompromittált munkatársat elküldeni. Nem sokat... Csak azokat, akik a multban úgy viselkedtek, hogy megtérésük valószínűtlen s akiknek a nevét az új olvasóközönség, — mert ilyen lesz, garantálja, — nem látná szívesen a lap hasábjaira nyomtatva.

A kiadóhivatal vezetője nem adott végleges választ. Majd meglátják... Egyelőre ne térjenek le az elvi alapról, ő puhatolózik az illetékeseknél, aztán majd meglátják.

A hirdető jóakaratúan bólogatott. Persze, nem sürgős, neki egyáltalán nem, s még kevésbbé azoknak, akik talán adnák a pénzt. Mert azokkal is beszélni kell előbb, az ajánlat nem konkrét volt, ő inkább a maga szakállára ígérte a tőkét.

A két férfi, mint a vívók, feszülten álltak az asztal mellett. A vendég keserűen mosolygott. Pontosan tudta, hogy honnét származhatik a megbizatás, amelyet most, íme, elködösíteni iparkodik a másik. Felkészül minden eshetőségre. Ha a lap a hősi halált választaná, majd vállat vonhat és azt felelheti, hogy: különben is tárgytalanná vált az egész dolog, a tőke kedvetlen, nem vállalná a szanálást. Még elvi vereségét se akar szenvedni az a pénz. Még annyi előnyt se akar engedni, hogy visszautasíthassák. Meghódolást kíván, feltétel nélküli megadást, megalázkodást. Hogy könyörögjenek neki s akkor talán nagylelkűen és fölényesen azt mondja: tessék, de ezek és ezek a feltételeim, vállalni kell őket...

Kezet szorítottak, — mert a társadalmi formákat be kell tartani, a konvenciók kötelezőek, még a halálos ellenfelek között is.

Alighogy a vendég távozott, az igazgató a telefon után nyúlt.

— Balassa vezérigazgató úr? — kérdezte, mikor a kagylót felvették. — Hát, kérem, a dolog, úgy látszik, rendben lesz. Elvben hajlandók tárgyalni. Mekkora összegről lehet szó? Mit ajánlhatok nekik?

Jegyzőkönyvébe felírta a summát, bólintott s biztosította Judát, hogy mindent rendbehoz.

Így indult el a kicsiny görgeteg, amely aztán eltemette Gyéressyék minden reményét Bodroghy cikkével kapcsolatban. A tárgyalások csendben folytak, a tulajdonképpeni felek nem is találkoztak, a pénz nem lépett ki személyekben szentélyéből, csak közvetítővel juttatta kifejezésre akaratát azokkal szemben, akik hozzá folyamodtak. A bálványnak csupán ragyogása férrylett elő a barlangból, mint a hajdani isteneké, akiknek beavatott papjai őrizték a profán szemek tekintetétől legintimebb titkaikat. Egy nagyösszegű csekk, egy megnyitott folyószámla s egy ellenértékképpen adott kötelezvény, melyben hideg jogászi elmével fogalmazták meg a vállalandó terheket a drága kölcsön ellenében.

Juda először felháborodottan tiltakozott a kölcsönnek még a gondolata ellen is.

— Mit akarnak ezek? Kölcsönt? Mire? Megvesszük, az egész vacakot megvesszük, s aztán holnapután beszüntetjük megjelenését.

Krausz Simon, aki a tárgyaláson szintén jelen volt, rosszalón ingatta a fejét.

— Mit gondol, kedvesem! Ilyesmiről még álmodni se szabad! Megszüntetni azt a lapot? Őrültség lenne... Csak jelenjék meg, minél nagyobb példányszámban! Az árát is le kell szállítani...

Juda értetlenül nézte. Nem tudta: tréfál-e, vagy komolyan beszél.

A bankár harsányan nevetett.

— Nem érti? Hát volna annál szebb elégtétel, hogy ugyanabban a lapban, amely mostanáig teleszájjal szidta a zsidókat, a vidéki, jámbor olvasó egy hónap mulva mondjuk azt a cikket találja, amely Sándor Pált dícséri? Az ország röhögne rajta! Mindenki tudná, hogy mi történt, csak éppen tiltakozni nem lehetne ellene... Én minden ujságot megvásárolnék s továbbra is meghagynám ott az embereket. Engedném szerkeszteni a lapot az eddigi modorban, csak éppen zsidózni nem volna szabad... A képviselő urak a parlamentben megdöbbenve látnák, hogy a tisztelt Ház naplóján kívül sehol nem szerepel országmentően nagy szónoklatuk. Pokoli játék volna s minden pénzt megérne... Miklós Andor irányítaná a magyar sajtót, ő lenne a sajtófőnök, nem az a hivatalnok, aki a Sándor-utcában ül. Istenemre, jó sajtófőnök volna, bebizonyította már nem egyszer, mennyire használható ember... Igaz, túlságosan szereti a pénzt és a maga érdekeit, dehát ez nem megbocsáthatatlan bűn...

A szerkesztőségben csakugyan nem változott meg látszatra semmi. Mindössze egyetlen új ember került a házba: a szerkesztő titkára, egy szőke, csendes fiú, aki mindenkire előzékenyen mosolygott, mindenkinek igyekezett szívességet tenni, mindenkivel barátságot kötni. Nem szólt bele semmibe, — de mindenki tudta róla, hogy ő a tőke kémje, ő ellenőriz minden kiejtett szót, s tud minden tárgyalásról, amely a párnázott ajtó mögött folyik. A légkör meghidegedett, s ott, ahol nemrég még valami bajtársiasság uralkodott, akárcsak a front első vonalában, a háború alatt, ahol mindenki bizalmasan kiönthette a szívét, őszintén beszélhetett, elnémultak a kettesben beszélgetők, ha harmadik közeledett feléjük. Gyanakodtak egymásra az emberek. Mindenki azt hitte a másikról, hogy személyesen is eladta magát, s egyszerre vége volt a nagy társas vacsoráknak, melyeken hetenként egyszer részt vett az egész szerkesztőség. Utolsó nyoma is eltűnt a lelkes jókedvnek, amely pedig elpusztíthatatlannak látszott, hiszen még akkor is futotta belőle kedélyre, tréfálkozásra, amikor az elsejei fizetésborítékok elakadtak valahol és a kiadóhivatali igazgató mentegetőzve járta sorra a kis boxokat: bocsássanak meg, uraim, de nagyon lassan döcög velünk a kocsi...

— Majd lesz valahogy, — vigasztalták a munkatársak, — éhen nem halunk, amíg összekaparják a pénzt.

Előbb mindig a családosok kapták meg a fizetésüket, ez közös megállapodás volt köztük, egy szoros és őszinte közösség törvényei uralkodtak rajtuk, s ez a redakció egyáltalán nem hasonlított más szerkesztőségekre, melyekben vad intrikák dúlnak, az emberek egymást irigylik, s ha lehet, tapossák, fűrészelik.

Most mindenki tudta, hogy a kassza tele van, a fizetés órapontossággal érkezett, s mégis savanyúak voltak az ábrázatok. Egy délután a titkárságon, ahol a rovatvezetők gyülekeztek, referálni a szerkesztőnek, a színházi kritikus meg is jegyezte: úgy ülünk itt, mintha halálesetet akarnánk bejelenteni az anyakönyvvezetőnél.

A tárcaíró Ocskay brigadérost idézte:

— Aki az ördögnek szolgál, kínnal fizetnek annak!

Valóban, olyan volt a kép, mint a Herczeg-darab harmadik felvonásában, ahol a labanccá vedlett szenvedélyes Ocskay körül orrukat lógatva kuporognak székeiken a tegnapi rákócziánusok s ecetnek érzik a tokaji ízét is bánatukban.

— Hogy mondta, kolléga úr? — érdeklődött a titkár. — Ez jó volt...

A tárcaíró végignézte a szőke ficsurt, aki mindig frissen vasalt, jószagú és pomádés hajú volt.

— Nem én mondtam. Herczeg Ferenc mondta... Csak idéztem, de azért felírhatja, ha akarja.

— Tessék?

— Hallotta! Felírhatja. Mint ahogy mindent felír, minden szót, ami elhangzik ebben a szobában, ebben a szerkesztőségben.

— Nem értem, kérem...

— Nem is fontos. Maga egy diszkrét ember, jó, tudomásul vesszük, de vegye maga is tudomásul, hogy itt mindenki tudja: kicsoda, mit keres ebben a házban és ki küldte ide.

A titkár arca lángba borult.

— Mit akar ezzel mondani, szerkesztő úr?

— Még magyarázzam is? Azt akarja, hogy magyarázzam? Jó... Nézze, fiatalember! Magát itt mindenki szívből útálja, én elsősorban. Maga annak a zsidó társaságnak a spionja, amelyik kölcsönt adott a lapnak. Jó, látni akarják: mi folyik itt a pénzükön... Joguk van hozzá. De mióta maga betette ide a lábát, azóta megszűnt itt a régi élet, s jó lesz, ha tudomásul veszi: mindenki magát okolja ezért... Nem szégyelli magát, ilyen munkára vállalkozni, hiszen olyan rendes keresztény képe van!

A rendőri rovatvezető felugrott:

— Ugyan! Zsidó! Úgy keresték ki, mit tudom én, hány ezer közül, hogy ne legyen gyanus az ábrázata. Igaz, Mandel úr?

— Mandel?

A tárcaíró rámeredt a titkárra.

Vad hangzavar támadt, mindenki egyszerre kiabált, öklök emelkedtek a levegőbe. Az emberekből kitört a hetek óta visszafojtott keserűség és düh.

— Takarodjék innen! — mutatott az ajtóra a tárcaíró, aki a redakció legszelidebb tagja volt évek óta. — Azonnal takarodjék innen! Mind ilyen szégyentelenek maguk? Mindenüvé odatolakodnak? Még ott is jelen akarnak lenni, ahol szidják magukat, most már csak bizalmas társaságban?

A szerkesztő a lármára kilépett szobájából és nagy nehezen lecsillapította a háborgó kedélyeket, de a szőke titkár nem jelentkezett többé.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

AZ OKOS ZSIDÓ

— Megőrültél Salamon, hogy 500 dollárt igérsz az első gójnak, aki partraszállt Franciaországban?
— Wie heisst? Az a gój már régen halott!...

KI PARA[illegible]

MARS!!!

AHOL ÖSSZETALÁLKOZNAK

(Wallace, az EgyesültÁllamok alelnöke kijelentette, hogy nincs egymáshoz jobban hasonlító állam, mint Amerika és a Szovjetunió...)

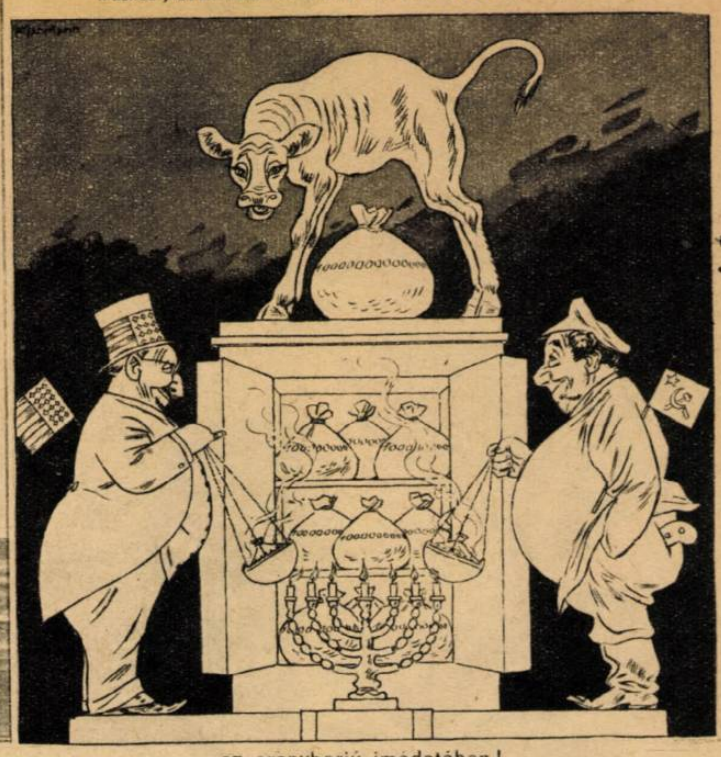

az aranyborjú imádatában!

MEGMOZDULT AZ AMERIKAI SZABADSÁGSZOBOR

— és hamis pénzt szór Európára!...

VANNAK MÉG CSODÁK!...

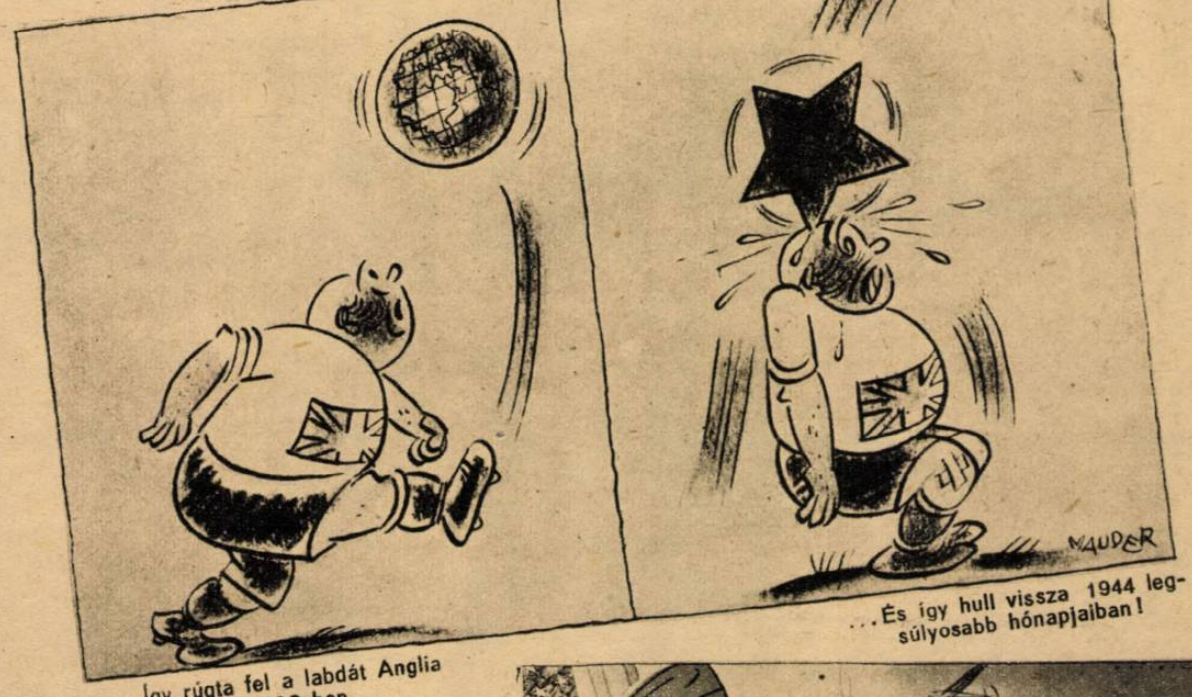

Így rúgta fel a labdát Anglia — 1939-ben...

...És így hull vissza 1944 legsúlyosabb hónapjaiban!

A LEGKERESZTÉNYIBB DEMOKRATA ELNÖK

— De elnök úr, maguk gyermekeket és asszonyokat ölnek Európában!
— Na és? Hát nincs benne a bibliában, hogy boldogok azok, akik üldözést szenvednek?... →

— Hallotta Schwarc úr?
— És nem sikerült?...
— Pszt!
— Pszt!... ↓

Budapesti intim sarok, 1944 július 21-én — 11 óra után...

A lapot küldi:

.....

Cím: .....

.....

Tábori posta szám: .....

ÚJ FEGYVER, MAGYAR KEZEKBEN!

HONVÉDEK TANULJÁK AZ ÚJ PÁNCÉLRÉM KEZELÉSÉT A SZOVJETFRONTON